

Întemnițată-n vis

Maria Ieva

La pânza de paiajen dintre spini
Cânta ca la o harpă vântul
Și-n ochii mei se aprindeau lumini
Când Dumnezeu ne dăltuia Cuvântul.

Era ca la-nceput de lume
Când dintr-un cerc lumina a țâșnit
Și nu avem nici frici, nici nume,
Doar pe retină cerul răstignit.

Trecuse mult de miezul nopții
Și-am adormit întemnițată-n vis,
Să înțeleg unde sunt morții,
Căci mă simțeam ca un proscris...

Păraai un negustor de rime
Venit de unde îngerii nu dorm,
Să mă privești tăcut, dar cu asprime
Ca-n pasăre, de pot, să mă transform.

Trăiam o taină ne'nteasă,
Strângeam tăciuni din poala lunii
Și-n versul tău eram mireasă,
La nunta morții cu străbunii.